

ท่านผู้อ่านครับ แล้วเราชาวไทยจะปรองดองกันได้หรือ ?
ในเรื่องทรัพยากรก็เช่นกันที่ผู้เขียนจะกล่าวนี้เฉพาะเรื่องทรัพยากรป่าไม้ การอยู่ร่วมกับป่าไม้ของประชาชนชาวไทยเป็นแบบ อนุรักษ์หรือทำลายกันแน่ ?
มุมมองของผู้เขียนที่เห็นมาตลอด ๖๐ ปี คือการมุ่งบุกพื้นที่ป่าไม้ของเกือบทุกฝ่ายที่มุ่งทำลายเพื่อตอบสนองความใคร่ของมนุษย์ชาวไทย ที่เห็นได้ทุกระดับ
ในระดับรัฐบาลเห็นได้จากนโยบายของรัฐบาลในเรื่องการเกษตรที่ใช้ที่ดิน นโยบายการบริหารจัดการน้ำที่ต่างฝ่ายก็ต่างเล่นการเมืองกันอยู่ใน

อนุรักษ์หรือทำลายและการแก้ไข การบุกรุกป่าไม้โดยอ้างขาดแคลนที่อยู่อาศัย

ปัญหาของมนุษย์ที่ต้องการอยู่รอดบนการใช้ทรัพยากรต่างๆ ของโลกนี้เป็นปัญหาธรรมดาเหลือเกินหากเป็นไปได้ด้วยความสมดุล แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นของโลกคือการที่มนุษย์ใช้ทรัพยากรแบบทำลายและไม่ใช้เพื่อความอยู่รอด แต่เป็นการใช้ทรัพยากรเพื่อการสร้างความร่ำรวยของตนเอง

วันนี้ฟรีสไตล์จริงๆ ที่ผมตั้งต้นมาคุยกับท่านผู้อ่านนั้นก็อยากจะชี้มุมเล็กๆ ให้เห็นถึงประเทศที่เจริญแล้วคือ ญี่ปุ่น ที่มีความมีวินัย ความรักชาติ การมีความรู้ของสมาชิกสังคม และความพยายามของภาครัฐที่จะให้ความเข้าใจแก่ประชาชนเจ้าของประเทศในทางที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และความมีวินัยที่ยาวนานทำให้เกิดความไว้วางใจระหว่างสมาชิกของสังคมด้วย ที่สำคัญประชาชนของญี่ปุ่นเขามีความรู้รับทราบโดยมีความชัดเจนที่มีความรู้ในเรื่อง "สิทธิ" อย่างลึกซึ้งมาก แต่ในขณะเดียวกันเขาเห็นว่า "หน้าที่" ก็เป็นการริบความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่จนถึงขนาดว่ากรณีของหน้าที่ทำให้สามารถละทิ้งชีวิตเพื่อชาติที่ทำได้ เช่น กรณีของการทำอหิวาตกกรรม หรือ ฮาธาชิรี ในอดีต และในเรื่องทรัพยากรนั้นชาวญี่ปุ่นเขาก็มีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่จะรักษาร่วมกัน ทรัพยากรเขาจึงยังมีอยู่จำนวนมาก

หันกลับมาดูประเทศไทยของเรา มองไปทางไหนขณะนี้ก็มีแต่ความขัดแย้งในทุกระดับตั้งแต่ระดับประเทศที่ขัดแย้งในภาคการเมืองทั้งวุฒิสภาสภาผู้แทนราษฎร และเมื่อมีการประชุมร่วมแบบรัฐสภา รวมถึงการเมืองนอกสภาที่เป็นข้ออ้างถึงความหวังโยนในบ้านเมืองต่างๆ ที่ใช้สิทธิผ่านการเลือกตั้งแล้ว ที่ขัดแย้งกันอยู่ดูแล้วมิใช่เป็นเรื่องการแสดงถึงเหตุ-ผล เพื่อให้เกิดผลดีต่อสาธารณะหรือส่วนรวม แต่ต่างก็มีข้ออ้างในมุมมองของตนที่ต้องการเอาชนะกัน ผ่านจากสภาแล้วก็มีการใช้ศาลเป็นเครื่องมือสนองความต้องการของตน ศาลวินิจฉัยแล้วก็ยังตกค้างอยู่ในใจของแต่ละฝ่าย ซึ่งก็เชื่อว่าเป็นรอยแผลตลอดไปด้วย จึงเกิดความแตกแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย และติดค้างตามสัญชาตญาณของคนไทยที่เราคุ้นเคยว่า ที่เอ็งที่ข้า บ้าง หรือ วันพระไม่ได้มีหนเดียว บ้าง ฯลฯ แสดงถึงความอาฆาตที่อยู่มีการแพ้-ชนะของความมีเหตุผล

เรื่องการสร้างเขื่อนในพื้นที่ป่าไม้ นโยบายที่ขัดต่อความเป็นจริงเรื่องโหนดชุมชนซึ่งเริ่มต้นจากการตั้งข้อก็เป็นกรหลอกลวงแล้ว

ในระดับหน่วยงานของรัฐ เห็นจากกระบวนการออกเอกสารสิทธิ์โดยมิชอบที่ออกได้ง่ายมากแต่เมื่อพบว่าไม่ถูกต้องแล้วยกเลิกยากที่สุด และการมุ่งทำโครงการในพื้นที่ป่าไม้โดยมีผลประโยชน์อยู่เบื้องหลัง และการละเลยการทำงานให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของ ส.ป.ก.

ในระดับบุคคลเป็นระดับล่างสุดก็มีการอ้างความไม่รู้ ความยากจนอ้างความไม่เป็นธรรมของกฎหมายและสังคมบุกรุกแผ้วถางทำลายป่าทำการเกษตรและอยู่อยู่อาศัยแล้วขายต่ออย่างไม่ยำเกรงกฎหมายภายใต้การละเลยของพนักงานเจ้าหน้าที่ และกระจายทั่วประเทศ

การแก้ไขปัญหานั้น ในระดับล่างสุดที่หน่วยงานของรัฐควรจะดำเนินการคือ ฝ่ายกรมที่ดินต้องทำทะเบียนการให้สิทธิในที่ดินและแผนที่แสดงเผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปและหน่วยงานทราบอย่างโปร่งใส ฝ่ายกรมป่าไม้และกรมอุทยานฯ ต้องเปลี่ยนแนวทางจากงานการปราบปรามเป็นงานการป้องกันและมีข้อมูลเชื่อมต่อที่เผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปทราบอย่างโปร่งใสเช่นกัน ส.ป.ก.ก็ต้องปฏิบัติหน้าที่การตรวจสอบการใช้ประโยชน์ของผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ให้ครบถ้วนทุกระยะและรายงานให้ประชาชนเจ้าของประเทศทราบ ส่วนช่องทางที่ควรนำมาใช้กับผู้ที่เข้าไปอยู่ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติเฉพาะรายย่อยเป็นการแก้ไขปัญหาคารขาดแคลนที่อยู่อาศัยก็คือการใช้บทของมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ ที่ได้ออกเป็นระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๘ ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๘ โดยควรอนุญาตให้อยู่อาศัยคนละไม่เกิน ๒ ไร่ ด้วยเงื่อนไขจะต้องถูกฟ้องดำเนินคดีเมื่อมีการขาย จำหน่าย จ่าย โอน หรือเปลี่ยนมือ โดยต้องดำเนินคดีผู้ซื้อด้วย

ก็น่าจะแก้ไขการขาดแคลนที่อยู่อาศัยของประชาชนชาวไทยกลุ่มหนึ่งได้ ครับ